

ЖИВОРАД НЕДЕЉКОВИЋ

ИМАТИ И НЕМАТИ

ПРОЛЕТЕРСКА

Вртић, стоматолог, школа језика.
Бакалнице на обе стране траке
Оперважене јесењом метражом.
Излог са вешом, слаткиши и пекара.

Кротке породице у остарелим кућама.
И нерви, на њима вране и анђео.

Иако је изложила клупко метафора
И синестезије, не носи надимак
Песника, већ име Титове бригаде.
Пролетери, каљени у преврату,
У налету ушли су у град.

Сваки је артефакт у сеновитој улици
По мери човека. И поезија и историја.
И пролетери ће доћи да у заносу
Испишу своје веристичке строфе.

ИМАТИ И НЕМАТИ

Имати брод са палубом од начела.
Бити незграпна птица, а повући ипак
Право уже пред животном олујом.

Извлачити заласке, обасјан милошћу.
Писати чега све нема иза хоризонта,
Имати, не сањати да имаш брод.

Нацртати ко си, одакле долазиш, певати
Химне са хором хранитељки у храму.

Доћи на Вануату, зато што волиш
Самогласничку сламку, и имаш брод.

Немати палубу, ни сламку радости и наде.
Бити албатрос у заглушујућој тишини.
И писати шта је иза, вући једино уже.

СМИСАО ПРИЗЕМЉЕЊА

Имати омиљену кафаницу на пијаци,
Тамо увежбавати самоћу,
Понекад побећи од ње баш тамо.
Ни реч не рећи о смислу поезије
И опстанку у њој.

У маленој продавници деликатеса
Са власником, званичним биографом
Кајмака и стеље, оговарати почетак века.
Величати биље, израсло уз Рзав и Вапу,
Видети супове над лешином памфлета.
Бити шишарка, иглица тек, бити.

Имати своју обалу, сенку, свој хлад.
Свест о паклу наметљивости.
И нит што минотауре одводи у трезор.
Сит, имати мање него што можеш имати.

Тако сам сигуран, тако сигуран на тлу.

МАГАЦИН

Сколе ме мисли да идем поред школе
Кад пролазим поред магацина
Угашеног трговинског предузећа.

Отромбољено напуштено здање
Било је брош на брокату града.

Препуштен чељусти времена,
Социјализам је издахнуо у мукама.
Војници, наша деца, испуштали су душу
У тужном блату издаје.

Без трунке знања о маржи
И завршном билансу утопије,
Сањају своје књиге, бразде и пресуде.
Прокњижени на приходној страни бола.
Одјекује граја нерођених ђака.

ПОЛАКО

Ветар је устао усред ноћи.
Чули смо његов хук
И зев лимених кровова.

Уморни, топли, без одговора
На питања што бану у сну.
Живот ће нам сигурно открити
Где бораве присност и лакоћа.

Види нас поново кроз светло
Стоне лампе, гледа са терасе,
Као да смо једини на свету.
Полако, само њолако: пробија се
Познати шапат кроз звучни абажур.

Авиони са избеглицама парали су хук,
Тражили крошњу за покидано лишће.

Ми прелазимо из сна у исти сан.
Уморни смо и топли и све нас боли.